

Nina Bernstein
İÇİNDEN
SİHİR GEÇEN
KİTAP

Çeviren: Ayça Sabuncuoğlu

Resimleyen: Şahin Erkoçak

Nina Bernstein İÇİNDEN SİHİR GEÇEN KİTAP

Çeviren: Ayça Sabuncuoğlu ■ Resimleyen: Şahin Erkoçak

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Yasemin Çatal
Düzeltili: Leyla Nebioğlu
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

1. Basım: 2008

3. Basım: 1000 adet, Ocak 2013

ISBN 978-975-07-0991-3

Magic by the Book, Nina Bernstein

© Nina Bernstein, 2005

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2008

Bu eserin Türkçe yayın hakları Farrar Straus
and Giroux, LLC New York ve Onk Ajans
Ltd. Şti. aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

Nina Bernstein

1962 yılında New York'ta doğdu. *İçinden Sihir Geçen Kitap*, sosyal yardım konulu röportajlarıyla tanınan gazetecinin kaleme aldığı ilk çocuk kitabı.

İÇİNDEN SİHİR GEÇEN KİTAP

İçindekiler

- Başlangıç, 9
Alacakaranlıkta Sherwood, 12
Tutsak, 28
Nettingham Şatosu, 41
Kaçış, 61
Will'in Dönüşü, 83
"Jardenya'ya Hoş Geldin", 94
Ölüm Dağı'nın Büyücüsü, 107
Will'i Bulmak, 133
Taş Kıyıları Gölü, 144
Görülmecek Kadar Küçük, 160
Bahçe Partisi, 169
Sakallı Davetsiz Misafir, 181
Kış Maskeli Balosu, 187
Karda Kurtlar, 198
Teslim Tarihi: Bugün, 219

*Kitapların gücüne
dahiyane bir övgü...*

Philip Pullman

David ve Daniel'a, Lynn ve Paul'e ve kendisi de bahçede olan Danny'nin anısına

Başlangıç

Akşam karanlığı, yazın uzun mavi akşam karanlığı, kitabı keşfettikleri sırada bahçeye çökmekteydi. Örgü sepetin dibinde duran küçük, eski püskü bir ciltti bu. Koyulaşan alacakaranlıkta rengi ayırt edilemiyor, sırtındaki soluk yıldızlı harfler okunmuyordu.

Ne Anne ne de Emily o akşamüstü kitabı kütüphanede seçtiğini hatırlamıyordu. Belki de küçük kardeşleri Will, mahallelerindeki son boş arsada top oynamaya gitmeden önce onu yanlışlıkla bulup çıkarmıştı.

Üç çocuk sepeti ağzına kadar kitaplarla doldurmuştu, önlerinde uzanan uzun, tembel okuma günlerini hevesle bekliyorlardı. Aralarında eve taşırken sepet kızların çıplak bacaklarına çarpmıştı. Dinlenmek, sepetin altını üstüne getirmek ve buluntuları birkaç blokta bir karşılaştırmak için durmuşlardı. Ama bu kitap, fark edilmeden sepetin dibine girmiş olmalıydı.

Eve döndüklerinde yeşil hamağın serin gölgesine kurulan Anne'le Emily bütün akşamüstü kitap okumuştular, kızıla çalan kayın ağacının hışırdayan yapraklarından başka onları rahatsız edecek bir şey yoktu; arada bir uzaktan, top oynayan çocukların çığlıkları geliyordu. Yedi yaşına basmak üzere olan Will bile, ona bir öykü okumaları için yalvarmaya gelmemişti. Yavaş yavaş sepet boşalmış ve hamak dolmuştu, sonunda iki kızın yanı sıra bir sürü kitabı da taşır hale geldi hamak.

On bir yaşına göre uzun boylu olan Anne hamağın bir ucundaydı, yer açmak için sıska bacaklarını kıvrıp topladı. Dokuz yaşındaki Emily öbür uca kıvrıldı, gün sona ermek üzere olsa da yazın daha yeni başladığının kesin bilinciyle zaman zaman ayak parmaklarını oynatıyordu.

İkisi de çimenlerin arasındaki sepete aynı anda göz atıp kitabı gördüğü sırada, annelerinin ilk ışıklı pencereden gelen sesinin çok yakında gülhatmelerin üzerinde yankılanacağını, onları akşam yemeği için sofrayı kurmaya çağıracağını biliyorlardı. Tuhaf

bir heyecanla, kitabı sepetten çıkardılar. Kanvas ha-
mağın kenarında yan yana oturup ilk sayfasını açtılar
ve okumaya başladılar.

“Akşam karanlığı, yazın uzun mavi akşam karan-
lığı, kitabı keşfettikleri sırada bahçeye çökmekteydi,”
diye okudular. “Örgü sepetin dibinde duran küçük,
eski püskü bir ciltti bu...”

Sararmış sayfada adları, yaşları, hamakları ve
kızıla çalan kayın ağaçları vardı.

“Anne, sihir bu, sihir olmalı bu,” diye fısıldadı
Emily, kız kardeşinin yüzüne bakarak. Zayıflayan
ışıkta çillerinin altında beti benzi atan Anne onu sus-
turdu ve sayfayı çevirdi.

“Oturmuş okurlarken, bahçenin dip tarafındaki
yüksek çamlar pusa büründü. Beyaz ve kesif pus
döne döne bayır yukarı çıkıp onlara ulaştı, çardağı,
elma ağacını, açelyaları perdeledi, sonunda yalnızca
ağaçların tepeleri görülebilir oldu, sis onları birleştiri-
rip bir ormana dönüştürdü. Ve bu ormandan birden-
bire, giderek yaklaşan toynak sesleri geldi.”

Anne’le Emily daha sözcükleri okurken sesi duy-
du, ilk başta boğuktu; ama kuşku götürmezdi ve
gittikçe yaklaşıyordu: Orman zemininde bir atın toy-
nakları. Çıığı basan Emily az önce okuduğu pusla
sarmalandı ve ablasının elini yakaladı. Kitap yere
yuvarlandı ve iki kız kendilerini ormanın sisle örtülü
bir açıklığında tek başlarına, üzerlerine atılmak üzere
dörtnala gelen at ve biniciyle karşı karşıya buldular.

Alacakaranlıkta Sherwood

Kocaman ve kara at, ağaçların arasından hızla fırladı, onlara o kadar yaklaştı ki çıığı bastılar. At duraksayıp geriledi ve binici bir küfür savurdu, sesi sertti, kara eldivenli elleri dizginleri germekteydi. Koyu renk, kukuletalı pelerini içinde Anne'le Emily'nin tepesine dikilip onlara baktı ve yine bir küfür savurdu.

“Kahretsin, bütün Sakson veletler doğduklarında kedi yavruları gibi boğulmalı,” dedi tükürürcesine.

“Her zaman yoluna çıkarlar. Yine de belki siz ikiniz biraz işe yarayabilirsiniz. Çabuk cevap verin, Nottingham’a giden kestirme yol bu tarafta değil mi?”

Kızlar ağızları bir karış açık halde ona bakakaldılar, pelerinin geriye çekildiği böğründe pırıldayan kılıç kabzasını süzdüler.

“Haydi, haydi!” diye bağırdı. “Kaybedecek zamanım yok. Buralarda bir han yok mu, Sherwood Silahları ya da Yenişen Yabandomuzu adında? Eminim anayoldan uzakta değilimdir.”

Kızlar içgüdüsel olarak omuzlarının üzerinden bahçe bayırının tepesine, kahverengi tahtalı, kocaman evlerinin sağlam ve rahatlatıcı bir biçimde durması gerektiği yere baktılar. Ağaçlar, pus ve koyulaşan gölgelerden başka hiçbir şey yoktu orada.

Birdenbire, Anne nerede olduklarını anladı. Tekrar tekrar okumuş olduğu bir şiirin sözleri aklına geldi, o kadar canlıydı ki küçük dere yatağında fısıldandığını duyar gibi oldu.

*Alacakaranlıkta Sherwood, Robin Hood
uyansın*

*Gri ve hayal meyal gölgeler çalılıkta dolaşsın,
Benekli geyiğin gölgeleri hayal ediyor sabahı,
Gölgeli bir boruyu çeviren gölgeli bir adamı.*

“Em, Sherwood Ormanı’ndayız.”

Anne sözcükleri fısıldadı. Kara gözleri parladı; kız kardeşinin elini öyle sert sıktı ki acıttı.

Emily'nin küçük bir parçası elini çekip kaçmak istiyordu. Bir an için pusun içinden geçip köşeyi kıvrılarak kendini boş arsaya atıp atamayacağını merak etti. Will mutlaka arkadaşlarıyla birlikte orada olmalıydı, ayrikotlarının arasında yüksek topları kovalıyorlardı.

Sherwood Ormanı yalnızca hayal ürünü olsa bile sihirli serüvenleri özlem duyma ve rol yapmadan ibaret olsa bile, Anne bazen Emily'ye fazla ateşli geliyordu. Arada sırada Emily kendi başına kaçıp bir ağaca tırmanmayı ya da yaşıtı çocuklarla karmaşık olmayan bir elim sende oyunu oynamayı yeğlerdi. Ama o yıl sınıfındaki oğlanlar tüm kızların uzaylı olduğuna karar vermişlerdi, Emily gibi bir erkek Fatma'nın bile. Baharda diğer kızlar, aralarına sızılmayan gruplarda fısıldaşmak uğruna, teneffüste oyun oynamayı tamamen bırakmış gibiydiler. Ve Anne'in ona her zamankinden çok ihtiyacı vardı; izleyici, işbirlikçi ve yardımcı oyuncu olarak, hepsi bir arada.

Aile İngiltere'den Amerika'ya döndüğünden beri bir buçuk yıl geçmişti, üç yıl Londra'da yaşamışlardı. Ama Anne sınıf arkadaşlarının arasında kendini hâlâ bir yabancı gibi hissediyordu. Sınıf öğretmeni Bayan Feathersnee'nin hiç durmadan, "Sınıf, haydi Anne Thornton'ın bu sözcüğü *İngiliz* usulü telaffuz

etmesini dinleyelim,” ya da “Eminim *Anne* cevabı biliyordur,” hatta, bir keresinde, *Anne*’in saç örgülerini ve mavi kolsuz elbisesini kastederek, “Oooo, ne kadar *Avrupai!*” gibi şeyler söylemesinin faydası dokunmuyordu.

Çocukların bir gazetede çalışan babasının, direksiyonu yanlış tarafta olan, tozlu, sağı solu vuruk bir arabayla onları alırken görülmüş olmasının faydası dokunmuyordu. Ya da okul aile birliği üyeleri uğradığında, çocukların annesinin, çamurlu bir muşamba yağmurluğun altında hâlâ pijamasıyla, akli o akşamüstü yazması gereken bahçecilik makalesinde, yağmurda çiçek soğanları dikiyor olmasının. Dahası, okul aile birliği hamur işleri satışı için ufak kekler beklemiş olduğundan, *Will*’in, solucan ve toprak koleksiyonunu barındıran paslı kek tenekesiyle ortalarında gezineceğinin tutması çok talihsiz olmuştu.

O günlerde bile (kırk beş yıldan fazla zaman önce belki de sizin kendi annenizle babanız doğmadan önce), New York City’nin bir parçası olan Whitestone, Queens’te Thorntonları gibi göz alabildiğine uzanan eski mülkler pek kalmamıştı. Böyle yerler, yeni yeni ortaya çıkan birbirinin aynısı yan yana evler ve düzgün çimenlikler ortasında acayip şeylerdi. Ve çocuklar, ailelerinin de biraz acayip olduğunu çabucak anladılar. Çoğunlukla, oğlanlar umursamaz görünüyorlardı; *Will*’in asla oyun arkadaşı eksikliği

çekmediği kesindi. Ama Anne'in sınıfında, kızların çoğu uyum sağlayamayan herkesin arkasından gizli gizli kıkırdamaya hazırды.

Sınıftaki alaylı gülüşmeler çok geçmeden okul bahçesinde soğuk davranışlara dönüştü. Londra'daki okulundayken "o Amerikalı kız" olan Anne fazla kafayı takmadı. Teneffüste zincir halkalı çitte tek başına durup kendini bir kitaba kaptırır, yalnızca asfaltın karşısından Emily'yle göz göze gelmek için başını kaldırırdı. Daha sonra, ev ve bahçe, kitabın konusunun kendi versiyonları için bir sahne gibi beklerdi. İrili ufaklı kostümler için tavan arasını yağmalar ve Will'i de zorla oyuna alırlardı ya da hayalî pelelerinlere gösterişli bir biçimde sarınmakla yetinirlerdi.

Ama şimdi, birbirlerine göz atıp, kukuletalı kahverengi pelerinlerin gerçekten saçlarını örttüğünü ve yeşil dar yeleklerinden aşağı döküldüğünü gördüler. Ayakları ve bacakları artık çıplak değildi, deri ve kahverengi dar pantolonlara bürünmüştü. Anne gibi Emily'nin de olabilecekler karşısında yüreği ağzına geldi.

Derken adamın kamçısının şaklaması iki kızın da çılgılığı basıp korkuyla çömelmesine yol açtı.

"Ahmaklar!" diye haykırdı adam, kamçıyı onlara doğru sallayarak. Ormanda yanlış yola girmiş olmanın dolayı duyduğu, giderek artan kendi korkusu ve gecenin çökmek üzere olması, öfkesini alevlendirdi. Kukuletası geriye düştü, yüzünü gördüler: Çökük

gözler ve ağzın üzerinde, kara bir bıyığın pek gizleyemediği haşın, çarpık bir yara izi.

“Sakson köpekleri!” diye bağırdı.

“Köpek sensin,” diye cevabı yapıştırdı Emily, iki kardeşi ele geçirmiş olan şaşkınlıktan sıyrılarak. Adam kırbacı aşağı indirirken Emily ona uzandı ve zorla çekip aldı.

“Etrafta dolaşıp insanlara vurmaya ve atınla onları ezmeye çalışmak ne demekmiş gösteririm sana, seni koca hayvan,” dedi. “Bahse girerim o şeytani Normanlardan birisindir, hep köylülere baskı yapar ve Saksonlara üstünlük taslarsınız. Durun hele. Robin Hood size gününüzü gösterecek!”

Bu ad üzerine, adamın yüzü değişti. “Kanun kaçağı itler misiniz siz?” dedi. “Sizin gibilere kırbacımı harcamam.”

Kılıcına uzandı. Onu kınından çekerken günün son ışığında metal soğuk ve sert pırıldadı.

Anne, Emily'nin kolunu yakaladı ve onu adamın menziline çekmeye çalıştı. Neden, diye merak etti, küçük kız kardeşi her zaman böyle aceleci olmak zorundaydı ki? Neye uğradıklarını bile anlamadan onları öldürtecekti.

Ama kara şövalyenin kılıcı yarısına kadar kınından çıkmamıştı ki bir ok ağaçların arasından vınlayıp elini mıhladı. Adam çılgık attı, sonra okun geldiği yöne bir bakış fırlatarak atını döndürdü ve diğer tarafa mahmuzladı.

Daha iki adım gitmişti ki yeşile bürünmüş üç kişi ağaçlardan atlayıp yolunu kesti.

“Ağır ol, be adam,” dedi en uzun boylusu, atın gemini sıkıca kavrayarak. “Çocuklara yaptığın o cesur saldırıdan sonra, senin gibi bir adam mutlaka zayıf düşer, dinlenmek ve canlanmak ister.”

“Ve bunun bedelini ödeyecek serveti vardır,” diye ekledi ikincisi, kır sakallı, kısa boylu, tıknaz bir adam. Yabancıнын heybesini kaldırıp tarttı ve çıkan şingirdama sesi üzerine yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Binici dizginleri kavrayıp geri çekti. Atı topuklayıp ağırlığını sağa verdi ve hayvanı yeşil giysili çetenin üçüncü üyesinin, ince uzun, sakalsız bir delikanlının yanından zorla geçirmeye çalıştı.

“Olmaz, şövalye efendi,” dedi delikanlı, yana kaçıp atın böğründen kurtulurken güldü ve binicinin pelerinini hızla çekip şöyle bir çevirerek adamı perendeyle eyerden indirdi. “Böyle aceleyle attan inme ne gerek yok. Bir yerini incitebilirsin.”

“Hey, Scarlet,” diye devam etti delikanlı, uzun boylu adama dönerek; binici bu adamın ayaklarının dibine inleyerek yığılmıştı. “Bence beyefendi binek hayvanını buradaki genç düşmanlarına sunmak isterdi.”

Scarlet atı yatıştırdı ve kızların hâlâ durduğu yere geri götürdü, Emily’nin ağzı kulaklarına varıyor, Anne’in gözleri parlıyordu, yüzünde neredeyse huşu dolu bir bakış vardı.

“Efendim böyle yürekli kızlarla tanışmak isteyecektir,” dedi Scarlet. “Bu akşam ormana gelip Robin Hood’la yemek yemez misiniz?”

Çabucak birbirlerine baktılar. Geri dönecek zaman değildi. “Evet,” dediler bir ağızdan, soluk soluğa. “Evet, lütfen.”

“İyi, bunu karara bağladık,” dedi. Dikkatini, şimdi ayağa kalkmaya çabalayan şövalyeye yöneltti. “Gel, şövalye efendi, gezgin yoldaşlar olacağımıza göre, birbirimizi daha iyi tanıyalım. Benim adım Will Scarlet, bu yiğit arkadaşsa Mülâyim Arthur; cık, cık, kır sakalı seni yanıltmasın,” diye devam etti, kızgın

şövalye kolunu kavrayan yaşlıca adamdan kurtulmaya çalışıp başaramayınca. “Sakalsız yanağına bakıp Vadideki Alan’ı da yanlış değerlendirme,” diye ekledi, delikanlı şövalyenin elinden kılıcını ve hançerini bir güzel alırken. “Peki, bu akşam böyle aceleyle ormanımızdan geçen sen de kimsin?”

Gözlerinde şimşekler çakan şövalye, “Sizin değil, Prens John’un ormanı,” diye cevabı yapıştırdı. “O benim derebeyimdir, bendeniz Sör Reynold Pomfret ise onun işlerini görürüm. Bırakın gideyim, yoksa hepiniz için kötü olur, en kötüsü de efendiniz hain Robin Hood için.”

“Hain değil,” dedi Vadideki Alan kayıtsızca, “daha çok, Kralımız Aslan Yürekli Richard’ın sadık bir kulu. Diyorlar ki Kralımız halen Kutsal Topraklardan geri dönmekteymiş.”

“Hah, ne derlerse desinler, geri dönmeyecek,” diye dudak büktü Sör Reynold Pomfret ve tuhaf bir gülümseme bıyığının altındaki yara izini çarpıttı.

“Yeter,” diye kükredi Scarlet. “Ellerini bağlayın ve onu atına düğümleyin. Bu güzel kızlar onun önü sıra atla giderken arkalarından yürüsün.”

Scarlet’in güçlü elleri Emily’yi, sonra da Anne’i geniş eyere kaldırdı, bu sırada Vadideki Alan kızgın şövalyeyi iple bağladı, şövalye çok geçmeden küfre-demeyecek kadar soluksuz kaldı.

Ormanın derinliklerine yöneldiler, Scarlet sıkıca tuttuğu atı hızlı adımlarla götürüyor, diğer adamlarsa

tutsaklarının her iki yanında yürüyüp onu kontrol altında tutuyorlardı.

“Anne, bu gerçekten oldu, öyle değil mi?” diye fısıldadı Emily; kız kardeşinin tanıdık yüzünü, kukuletasının altındaki küçük, kalkık burunlu ve çilli yüzünü aranarak eyerde yarı döndü. “Ama nasıl?”

Yaklaşan karanlıkta bile Emily, Anne’in kaşlarını çattığını görebiliyordu.

“Sakın sorma,” diye tısladı Anne. “Durur murur!”

Bu arada gece gerçekten çökmüştü ve patikayı izlemek zordu. Ayaklarının altındaki arapsaçı gibi kökler ve tepeden sarkan dallar bazen yolu tamamen kapatır gibi oluyordu. Ama Will Scarlet her seferinde tatlı seslerle aygırı engellerin etrafından dolaştırmayı başarıyor, Anne’le Emily ormanın tuhaf sesleri arasında bunları rahatlatıcı buluyorlardı.

Yolunu nasıl bulabiliyor acaba, diye merak etti Emily. Scarlet üç kez durdu ve sağa ya da sola dönmeyen önce bir ağaç gövdesini yokladı; ama karanlıkta görmeye çalışan kızların gözünde, bir ağaç diğerinin tıpatıp aynısıydı. Bir keresinde, bir çayın pırlıttısı karanlığı deldi ve ağaçların arasından görünen gökyüzü parçasının yıldızlarla bezeli olduğunu fark ettiler. Sis dağılmıştı, zaman zaman dalların arasından yarım gözlerine ilişiyordu. Sonunda küçük bir açıklıkta durdular ve Vadideki Alan, Anne’le Emily’nin gözlerini nazikçe bağladı, bu sırada Mülâyim Arthur da Pomfret’e yöneldi; çünkü kanun kaçaklarının

kampına yaklaşmaları gizli kalmalıydı.

Anne bir an için toprak ve nem kokusu aldığını sandı, sanki bir mağaradan geçiyorlardı. Emily keten gözbağının çam kokusundan başka bir şeyin farkında değildi. Atların toynakları bir süre taşa vurur gibi oldu, sonra da çimenler yeniden seslerini boğdu.

Vadideki Alan, gecenin içinde yankılanan tatlı, inceden bir ezgi mırıldanmaya başladı. *“Ne holde, holde, / Ne de hanımımın çardağındaydı, / Güzel yeşil ormandaydı...”*

Birdenbire ezgi karşılık buldu, bir sürü sesle ve kahkahalarla zenginleşti. *“Robin Hood’dan konuşan çoktur, / Nerede doğduğunu bilen az.”*

Avaz avaz selamlar, alev alan meşaleler, takırdayan silahlar ortalığı sardı. Anne’le Emily’nin attan inmesine yardım etmek için bir sürü el uzandı. Gözbağları çıkarıldığında ateşin parlak ışığında gözlerini kisan kızlar, kendilerini şen bir kalabalığın ortasında buldular. Deri yelekli iriyarı bir adam bir elinde kızarmış tavuk buduna benzer bir şeyi tutuyor, birisi lavta tıngırdatıyor ve birkaçı kapaklı içki maşrapalarını dudaklarına götürüyordu. Arkalarında yiyecek içeceklerle dolu uzun bir tahta masa duruyor, onun ötesinde de açıkta yanan bir ateşin üzerindeki şişte bir geyik budu cızırdıyordu.

Derken kalabalık ikiye ayrıldı ve uzun boylu, yakışıklı bir adam onlara doğru yürüdü. Gözlerini kırıştıtarak, kepini başından aldığı gibi eğilip selam

verdi.

“Sherwood’a hoş geldiniz,” dedi. Ve bir kaşını kaldırıp Scarlet’a bakarak ekledi: “Şölenimize katılınsınlar diye getirdiğiniz bu misafirler de kim, Will? Küçük yaşta iki kız ve çatık kaşlı bir şövalye?”

“Evet, efendimiz,” dedi Scarlet. “Ama şövalyenin ağır heybeleri var ve esrarengiz bir iş için yollara düşmüş, kızlarsa yaşlarından beklenmeyecek kadar cesur.”

Scarlet fısıltıyla birkaç söz daha ekledi ve alçakgönüllü görünmeye çalışan Anne’le Emily kanun kaçağı şefin yakışıklı yüzünün gölgelendiğini gördüler. Derken adam yeniden gülümsedi ve Anne’in elini tutup hafifçe öptü.

“Locksleyli Robin, hizmetinizdeyim,” dedi.

Anne’in asla unutmayacağı bir andı bu. Ama Pomfret’in patlattığı kahkahayla kaba bir biçimde kısas kesildi.

“Locksley Konağı harabeye döndü,” diye alay etti, “ve Locksley arazisi Guisbornelu Guy’ın eline geçti. Ha Locksleyli Robin, ha Fos Robin.”

Yüzündeki küçümseme meşale ışığında açıkça görüldü ve adamlar sertçe soluklarını içlerine çektiler, alçak sesli bir ısıklık gibi. Beli bükülmüş ve saçları kırışmış bir adam Pomfret’i boğar gibi yaptı.

“Lanet olsun sana, pis hırsız,” diye homurdandı. “Sana boyun eğdirmeyi bilirim ben! Ona Locksleyli Robin ya da Robin Hood de, Guisborneluların on

tanesine bedeldir o!”

Robin bir kolunu savurup yaşlı adamı geri çekti.

“Yok, Thomas, yalnızca beş Guisborneluya bedel olduğum kesin,” dedi kayıtsızca. “Gelin, yemek yiyelim. Belki biraz yiyecek ve içecek konuklarımızın keyfini yerine getirir.”

Emily’yi bir kolundan, Anne’i öbür kolundan tutup, diğerlerinin toplandıkları uzun meşe masaya doğru götürdü onları.

Tam o sırada, yeşillere bürünmüş ince uzun bir kişi at üstünde ormandan geldi; şişman, cüppeli bir başrahip ata un çuvalı gibi asılmıştı.

“Bir yer daha ayır, Robin,” diye seslendi binici. “Yemeğini seve seve ödeyebilecek bir konuğum var ve de fakirlere büyük hediyeler vererek vicdan azabını azaltabilecek.”

“Şükür kavuşturana, Marian,” diye bağırdı Robin; attan inen kadını kollarına aldı ve yeşil kukuletasını sıyırdı, böylece bir siyah saç dalgası kadının omuzlarına döküldü. “Bu güzel, dolgun başrahip örneğine nasıl rastladığınızı bize derhal anlatacaksın, bahse girerim köylülerinin tahılını yemekten ne kadar şişmanladıysa onlar da tahılın yokluğundan o kadar zayıflamışlardır.”

Anne çifte Emily kadar bön bön bakmadığını ummaya fırsat bulamadan, kalabalık çevrelerini sardı ve şölen ciddi anlamda başladı: Kızarmış etler, közde patatesler, yabani yemişler, kocaman sarı peynir

tekerleri, iri ekmek parçaları ve insanda çok hoş bir baş dönmesi yapan ballı bir içkiden alınan serin yudumlar.

Pomfret'le başrahip de yediler; ama yüzlerini ekşiterek. Uzun masanın ucuna yakın yerde Mülayim Arthur ve Will Scarlet tarafından sıkıştırılarak bir sürü şamatalı şakaya konu oluyor gibiydiler. Ama bavadlar okunmaya başladıktan sonra unutuldular.

Bir ara Pomfret, Vadideki Alan'ın "Robin Hood'la Keşişin Baladı"nı yorumlamasıyla yol açtığı kahkahaların arkasına saklanarak başrahabin kulağına acele acele ve hararetili hararetili bir şeyler fısıldamaya başladı. Anne, başrahabin yüzünün ağzı açık bir şaşkınlık karikatürüne dönüşmesini izledi. Adam bakışlarını masada hızla dolaştırdı, Anne'le göz göze gelince de gergin bir gülüşle mızırdandı ve ağzının köşesinden Pomfret'e bir şey söyledi.

Anne masanın altından Emily'ye tekme attı. "Em, baksana, bir dolap çeviriyorlar. Bundan eminim. Sen gözünü dört aç. Ben eğer yapabilirsem çaktırmadan dinleyeceğim."

"Olmaz," dedi Emily, ayak bileğini ovarak. "Bırak ben gideyim. Boyum buna daha uygun." Ve Anne bu noktaya karşı çıkmadan, Emily başını masanın altına eğmişti bile.

Emily bir an için oracığa çömeldi, ateşin titreşen ışığında bir sürü bacak ve deri ayakkabılı ayak yüzünden yolunu şaşırırdı. Tantanacı sesler korosu kulaklarında yankılanıyordu. Derken başrahibin elbisesiyle cüppesi gözüne çarptı ve Pomfret'in siyah botlarını fark etti. Masanın ortasının altında emekleyerek ve birkaç kasıtsız tekmeyle savuşturarak, başrahibin geçirdiğini ve Pomfret'in küfrettiğini duymaya yetecek kadar yakınlarına sokuldu.

"Kahretsin, be adam, neden ilk olarak haberleri Prens John'un duyması gerektiğini ve ne kadar çabuk duyarsa o kadar iyi olacağını anlamıyorsun? Umutla beklediği fırsat bu. Meseleyi zor kullanarak halledersen, Aslan Yürek de onun başına, bir batında doğan kedi yavrularından biri kadar bile dert açamaz. Beklersen, Richard'ın tutsak edildiği söylentisi bunlar gibi adamların kulağına gelir. O zaman fidye toplamanın ve direnişi kıskırtmanın sonu gelmez."

Başrahibin beyaz elleri kucağında titredi, onları birbirine bastırdı.

"Ama bu gece kaçmaya kalkışmanın akıllıca olmayacağı kesin, Sör Reynold. Karanlıkta mı? Daha fazla haydudun pusuya yatmış olabileceği meçhul bir ormanda mı? Sağlığım iyi değil, biliyorsunuz. Çarpıntım var."

"Şaşırtmaca yapmak için biçilmiş kaftan olabilir

bu,” diye karşılık verdi Pomfret. “Abartılı çarpıntılar, belki birkaç çırpınma. Salya akıtabilirsiniz, değil mi? Gerisini bana bırakın.”

Başrahip itiraz edemeden, Emily, Pomfret’in masanın altına uzanıp onun karın boşluğuna sıkı bir yumruk atarak soluğunu kestiğini gördü. Başrahip, kıyıya vurmuş bir balina gibi soluk soluğaydı. Şövalyenin zamanlaması mükemmel olmuştu; şarkı bitmişti, bir sonraki baladın beklentisiyle alkışlar kesilmek üzereydi.

“Çırpınıyor!” diye bağırdı şövalye yüksek sesle. Emily, onun şişman adamın ayaklarının arkasına bir bacağını uzatıp ona hafifçe vurduğunu gördü, öyle ki hâlâ soluk almaya çabalayan başrahip sırada dengesini kaybedip arkası üstü düştü.

“Dikkat edin, kaçmaya çalışıyor,” diye bağırdı Emily. “Numara yapıyor!” Ama ağır masanın bastırıldığı sesi, bunu izleyen kargaşada yitip gitti. Sık bacakların arasından çıktığında, Pomfret ortadan kaybolmuştu.

Anne de öyle.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Nina Bernstein İÇİNDEN SİHİR GEÇEN KİTAP

Bilinmeyeni keşfetmekten korkmayanlara!

Hazırsanız Emily, Anne ve Will ile Sherwood Ormanı'na doğru heyecanlı bir yolculuğa çıkıyoruz! Nasıl mı? Emily ve Anne'in kütüphaneden aldıklarını bile fark etmedikleri eski püskü bir kitap ile. Kahramanlarımız kitabı okur okumaz kendilerini farklı bir zamanda, büyü bir dünyanın içinde buluyorlar. Ancak beklenmedik tehlikelere karşı dikkatli olmaları gerekiyor.

